

PETER J OLSSON OM

tokfeministernas och McDonald

Förra året försökte några feminister manövrera bort Kristian Gerner från en professur i Lund. Nu har de låtit universitetet betala en kompis 100 000 kronor för att skylla allt på ett manligt massmediadrev.

När man går med i journalistförbundet får man underteckna en etik som bland annat säger att man inte i sin verksamhet ska gynna sig själv eller sina bekanta. Budet följs väl inte alltid, men finns där.

Frågan är om inte samma regel borde finnas i forsknings-sammanhang. Inte minst i mediaforskningen tycks det som en sådan försäkran både skulle vara passande och faktiskt skulle behövas.

Minns ni för ett år sedan? Då solkades anseendet för Lunds universitet av en ovanligt snaskig tillsättningsstrid.

Läraryrådsnämnden ledd av professor Inger Lövkrona försökte kupa bort den mest meriterade kandidaten som ny professor i historia: Kristian Gerner.

Kuppmakarna ville av genuskäl ha en kvinna istället. Eller åtminstone inte en med Gerner – enligt de sammansvurna – förlegade kvinnosyn.

Oproffsigt nog lät Lövkrona cirkulera en skriftlig PM där syfte och metod beskrevs. I denna PM berättades att man skulle hitta sätt att lyfta bort Gerner genom att hänvisa till hans bristande sociala förmåga och svårighet att handleda kvinnliga doktorander.

Planerna avslöjades alltså och till slut fick Kristian Gerner sin professur genom beslut av universitetets rektor Boel Flodgren.

Men förlorarna gav sig inte. Nu gäller det att erövra "sanningen" om det skedda och etablera en dolkstötslegend där ett "manligt massmediadrev" vann en seger över kvinnorna.

I höstas beslöt "områdesstyrelse för humaniora och teologi vid Lunds universitet" att beställa och

finansiera en studie över mediebevakning av "Gerner-affären".

Vid sammanträdet som klubbade 100 000-kronors-satsningen satt ingen mindre än Inger Lövkrona ordförande! Ordinarie ordförande, numera universitetets rektor, Göran Bexell hade av någon anledning lämnat över klubban under just denna punkt.

Uppdraget gick till docenten i media- och kommunikationsvetenskap Gunilla Jarlbro. Och hon kommer i rapporten – "Manliga snillen och tokiga feminister" – mycket riktigt fram till att mediernas bevakning var ensidig och mansdominerad.

"SYMBOLISKT VÅLD"

Kvinnorna – i synnerhet Lövkrona – kränktes och förtalades, männen hyllades.

För att komma fram till denna slutsats har Jarlbro tittat på 143 tidningsartiklar. Dessa finner hon vara till 63 procent opinionsartiklar och resten nyhetsartiklar, 63 procent är signerade av män, och hela 95 procent klassificerar hon som partiska till förmån för Gerner.

Hennes tes är att "de manliga skribenterna har utövat så kallat symboliskt våld genom ett totalt misskännande av den till huvuddel kvinnliga läraryrådsnämnden i allmänhet och dess kvinnliga ordförande i synnerhet".

Symboliskt våld – jösses!

Visserligen är jag väl av Jarlbro ansedd som medskyldig till detta våld. Jag är ju både man och en av dem som skrivit artiklar där jag kritiserat läraryrådsnämnden "i allmänhet och dess kvinnliga ordförande i synnerhet".

Men ändå känner jag mig rätt lugn. Docenten Jarlbro presterar nämligen inte skuggan av bevis för sin tes. Hon visar inte några fakta som tyder på att de kvinnliga skribenterna skildrat affären annorlunda än de manliga. Hon klarar inte ens av att skilja mellan nyhetsartiklar, debattartiklar, intervjuer och kåserier.

Exempelvis använder hon citat från Kristian Gerner egna debattartiklar som bevis för att rapporteringen varit partisk till hans förmån!

historieskrivning

EGENTLIGEN MÄN

Och hon ger själv motargumentet att tre av de mest framträdande kvinnorna i historien, Boel Flodgren, Eva Queckfeldt och Birgit Sawyer slipper negativa omdömen. Men de verkade enligt Jarlbro så att "den etablerade könsordningen inte rubbades". Och därmed gills de inte som kvinnor. Kanske är de egentligen män?

En mer objektiv granskare kanske hade ansett att den massiva samstämmigheten i pressbevakningen kan ha en naturlig grund. Nämligen att Kristian Gerner var den mest meriterade kandidaten. Och att han verkligen utsattes för illvilliga intriger. Och att ordföranden i tjänstetillsättningsnämnden faktiskt inte skötte sitt uppdrag på ett korrekt sätt.

Frågan alla ställer sig är hur sådant kan hända. Hur kan en professor använda sitt styrelseuppdrag till att låta en kompis på arbetstid författa en försvarsskrift för samma professor?

Och hur kan Lunds universitet finansiera och publicera så undermåliga rapporter som Jarlbros under namn av "forskning"?

Efter detta prov på lika usel forskning som dåligt omdöme finns

det dessutom skäl att granska Gunilla Jarlbro. Som forskare är hon rätt lite publicerad. Hon har skrivit en del om hälsoinformation och -kommunikation, men hennes verksamhet som mediaforskare inskränks till några artiklar om att barn manipuleras av reklam och att "hängivna" bilägare tenderar att vara teknikintresserade och strunta i miljön.

Kanske har hon större belägg för de slutsatserna, men det förefaller ändå vara ett rätt magert resultat av flera decenniers forskning.

Jag har inte tagit del av hennes artikel från 1995 "Kvalitativ analys: vetenskap eller bara tyckande?" men av

titeln att döma förefaller den vara ett litet erkännande av att hennes forskning eventuellt kan kritiseras.

Trots detta finner man att hon inte bara är knuten till Lunds universitet. Hon är "föreståndare och vetenskapligt ansvarig" för det Stockholmsbaserade Institutet för mediastudier. Detta bildades härom året som "ett fristående institut för granskning av och forskning kring journalistiken i svenska medier." Institutet är en stiftelse och leds av en styrelse med Gunnar Fredriksson som ordförande och

bland andra journalistikprofessorn Stig Hadenius, tidigare verkställande direktören i SAF Olof Ljunggren och LO:s PO Edin bland ledamöterna.

Finansierarna är många och från skilda håll, om man får tro institutets hemsida. AMF Pension, Bonnier AB, Nordbanken, Riksbyggen, Vasakronan, Telia, Svenskt näringsliv, Volvo, SEB, TCO, Svenska kyrkan och McDonalds samsas där.

Denna imponerande uppställning av finansierare och stiftare tror säkert att man bidrar till något gott. Och sannerligen behövs det en kvalificerad granskning av svenska medier.

Det skulle behövas flera sådana institut.

Men man blir betänksam när den vetenskapligt ansvariga för institutet själv presterar en kvalitativ studie med sådana metodfadäser som Jarlbros. För att inte tala om när hela rapporten dessutom befinner sig vara en beställd partsinlaga i en akademisk strid.

Kanske klarar Gunilla Jarlbro att bättre hålla på sin vetenskapliga objektivitet när hon är mindre personligt engagerad. Men man kan ju undra.

Peter J Olsson (peter.j.olsson@kvp.se) är politisk redaktör för Kvällsposten.

"Hur kan Lunds universitet finansiera och publicera så undermåliga rapporter som Jarlbros under namn av 'forskning'?"

"De manliga skribenterna har utövat så kallat symboliskt våld"